

**ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ
ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ - ΣΥΡΙΖΑ**

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

**Ελπίδα
του λαού
η συσπείρωση
της ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ**

ΙΟΥΝΙΟΣ 2007

Α. ΠΛΑΙΣΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

1. Ποιοι είμαστε. Οι αφετηριακές μας ιδέες.

Εμείς που υπογράφουμε τούτο το κείμενο, πολιτικά κόμματα, κινήσεις και ανένταχτοι αγωνιστές και αγωνίστριες της Αριστεράς, ξεκινάμε από την πεποίθηση ότι σήμερα γίνεται για άλλη μια φορά επιτακτική η ανάγκη να συναντηθούν οι δυνάμεις της Αριστεράς στην κοινή δράση και ταυτόχρονα να οικοδομήσουν μια μονιμότερου χαρακτήρα πολιτική συσπείρωση μεταξύ τους. Κοινή δράση και συσπείρωση που αποσκοπούν να αναμετρηθούν αποτελεσματικά με τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και τα ευρύτερα λαϊκά στρώματα τάξεις στη χώρα μας, με τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζει ολόκληρη η Ελληνική κοινωνία. Σήμερα περισσότερο ώριμοι, με μεγαλύτερη εμπειρία στην κατανόηση της διαφορετικότητας, περισσότερο «σοφοί» και εξοπλισμένοι για να υπερβαίνουμε αδυναμίες, λάθη και καχυποψίες του παρελθόντος, περισσότερο πεισμένοι ότι το εγχείρημα της ενότητας δράσης και της πολιτικής συνεργασίας των δυνάμεων της Αριστεράς και της ριζοσπαστικής οικολογίας σε κάθε αναγκαίο επίπεδο και σε μια σχέση πάντα ανοικτή και ισότιμη με τα κοινωνικά κινήματα, είναι ο δρόμος για να ανταποκριθούμε στις ανάγκες και τις απαιτήσεις του λαού, διαμορφώνουμε το παρόν κείμενο ως το αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο στο οποίο οφείλει να εντάσσεται η κοινή δράση και η πολιτική μας συνεργασία.

Γνωρίζουμε ότι η ενότητα δράσης για την οποία μιλάμε είναι απαραίτητη προϋπόθεση ώστε οι αγώνες των εργαζομένων και τα κοινωνικά κινήματα να αποκτούν πολλαπλασιαστική ισχύ σε κάθε συγκυρία, να καθορίζουν την πολιτική ημερήσια διάταξη στη βάση των αναγκών που εκφράζουν, να υποχρεώνουν σε αναδίπλωση και ήττα την εκάστοτε αντιλαϊκή κυβερνητική πολιτική. Γνωρίζουμε ακόμη ότι η ίδια η ενότητα είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να χαραχθεί ο δρόμος που οδηγεί στο στρατηγικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, δηλαδή στο μετασχηματισμό που καταργεί την εκμετάλλευση και την καταπίεση, στο μετασχηματισμό που συνιστά το μόνο δυνατό σοσιαλισμό, εκείνον της δημοκρατίας και της ελευθερίας, το σοσιαλισμό, όπου όλοι οι άνθρωποι διαμορφώνουν οι ίδιοι τις τύχες τους συμφιλιωμένοι με τη φύση και το περιβάλλον. Η ίδια ενότητα δράσης είναι αυτή που θα συμβάλει για να διαμορφωθεί ένα πολιτικό σχέδιο που θα αντιστοιχεί στις ανάγκες της εποχής μας και θα υπερβαίνει λάθη και αρνητικές εμπειρίες του παρελθόντος, που δυσφήμισαν τόσο την Αριστερά όσο και τον σοσιαλισμό.

Η προσπάθειά μας για την ενότητα δράσης της Αριστεράς έχει εγγράψει ήδη μια σημαντική πορεία. Η από κοινού συμμετοχή πολλών αριστερών δυνάμεων στο Ευρωπαϊκό και Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, η συγκρότηση του Χώρου Διαλόγου και Κοινής Δράσης της Αριστεράς, της Πρωτοβουλίας για τη Συσπείρωση της Αριστεράς και του ΣΥΡΙΖΑ, τα ενωτικά αριστερά, ριζοσπαστικά σχήματα στις πρόσφατες δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές, η κοινή παρέμβασή μας στους αγώνες για το εισόδημα, τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των εργαζομένων, στους αγώνες για την παιδεία, για την απόρριψη της αναθεώρησης των άρθρων 16 και 24 του Συντάγματος και, γενικότερα, η πάλη ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ τώρα και των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ παλαιότερα, στηρίχθηκαν στη βαθιά μας πεποίθηση ότι η

ενότητα για την οποία μιλάμε είναι αναπόδραστο αίτημα των καιρών, ενώ ταυτόχρονα έδειξαν την απήχηση που ήδη έχει και που μπορεί παραπέρα να αποκτήσει η ιδέα αυτής της ενότητας δράσης σε ολόκληρο τον κόσμο της Αριστεράς. Μπορούμε πλέον βέβαια να ισχυριστούμε ότι η ενότητα στη δράση και η πολιτική συνεργασία της Αριστεράς, αποτελεί απαίτηση του κόσμου της Αριστεράς και ιδιαίτερα του μεγάλου ανέταχτου δυναμικού της, που αναζητά τρόπους ενεργού συμμετοχής στο κοινωνικό και πολιτικό γίνεσθαι, προϋποθέσεις που αποτελούν και απαραίτητο όρο για την πραγμάτωση του απελευθερωτικού οράματος για τη σοσιαλιστική κοινωνία. Σήμερα που η επίθεση των δυνάμεων του νεοφιλελευθερισμού στην Ελλάδα και διεθνώς παίρνει μορφές πρωτόγνωρες για τα τελευταία 30 χρόνια, σήμερα που κατεδαφίζονται κατακτήσεις αιώνων, σήμερα που ο πόλεμος επεκτείνεται προς όλες τις κατευθύνσεις και η σκιά του προβάλλει απειλητική σχεδόν παντού στον πλανήτη, σήμερα που ο κοινωνικός αποκλεισμός περιλαμβάνει ολόκληρες ηπείρους, ενώ ο ρατσισμός και η μισαλλοδοξία τείνουν να γίνουν κυρίαρχη ιδεολογία, σήμερα που η οικολογική καταστροφή φαίνεται σχεδόν αναπόδραστη, η ανάγκη για την ενότητα των εργαζομένων και η ανάγκη για την πολιτική συνεργασία της Αριστεράς γίνεται περισσότερο επιτακτική από ποτέ. Ο κόσμος της Αριστεράς το έχει καταλάβει και το έχει συνειδητοποιήσει. Ο τρόπος που νίκησε το «Όχι» στο Ευρωσύνταγμα του νεοφιλελευθερισμού, οι ιστορικές αλλαγές σε μια σειρά χώρες της Λατινικής Αμερικής, όπως προέκυψαν μέσα από πολύμορφες πορείες που οφείλουν να μας διδάξουν πολλά, οι διάφορες μορφές πολιτικής συνεργασίας της Αριστεράς στην Ευρώπη, το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα που δρα αποφασιστικά ακόμη και μέσα στην καρδιά των ίδιων των ΗΠΑ, πιστοποιούν ότι η ενότητα που διεκδικούμε είναι σήμερα στόχος όχι μόνον απaráκαμπτος αλλά και απόλυτα εφικτός.

2. Για την ευρύτερη συσπείρωση. της Αριστεράς

Οι προσπάθειες που έχουμε αναλάβει μέχρι σήμερα για πολιτική συνεργασία όλων των δυνάμεων της Αριστεράς έχουν να επιδείξουν σημαντικές επιτυχίες, αλλά και να παρουσιάσουν, όπως ήταν αναμενόμενο, αρκετά προβλήματα. Η ιστορία της πολυδιάσπασης της Αριστεράς στον τόπο μας, οι διαφορετικές εκτιμήσεις που απορρέουν από τις διαφορετικές πολιτικές και ιδεολογικές καταβολές, δημιούργησαν κατά καιρούς εντάσεις που κάποιες φορές έτειναν να γίνουν σοβαρές. Από την άλλη μεριά, οι προσπάθειες για κοινή δράση και πολιτική συνεργασία δεν είχαν να αναμετρηθούν μόνο με τις δικές μας ανεπάρκειες. Σχεδόν μόνιμος αντίπαλός τους υπήρξαν και εκείνες οι δυνάμεις της Αριστεράς οι οποίες θέτουν τις σκοπιμότητες της αυτόνομης εκλογικής καταγραφής τους πάνω από τις ανάγκες ενός ευρύτερου τμήματος των εργαζομένων και της νεολαίας που απαιτεί την ενότητα της αριστεράς ως προϋπόθεση για σημαντικές κινηματικές και πολιτικές νίκες. Οι δυνάμεις αυτές ύψωσαν και υψώνουν απροσπέλαστα τείχη όχι μόνον στον πολιτικό διάλογο, αλλά και στις στοιχειώδεις ανάγκες επικοινωνίας ανάμεσα στους αριστερούς, ενώ δεν διστάζουν να διαιρέσουν κατακόρυφα τους κοινωνικούς χώρους και τους λαϊκούς αγώνες, ακυρώνοντας έτσι τη δυνατότητα να αναληφθούν από κοινού ακόμη και στοιχειώδεις κοινωνικές και πολιτικές μάχες.

Μ' όλα ταύτα παραμένει κοινή πεποίθηση όλων μας ότι η προσπάθεια για την κοινή δράση και πολιτική συνεργασία της Αριστεράς, οφείλει να συνεχιστεί δυναμικά και να είναι ανοιχτή όχι μόνο σε όλες ανεξαιρέτως τις δυνάμεις της Αριστεράς, αλλά και σε εκείνες της ριζοσπαστικής οικολογίας, εκείνες του φεμινισμού και εκείνες όλων των πολύμορφων κοινωνικών κινήματων, όπως βεβαίως και στις δυνάμεις που αποδεσμεύονται από το ΠΑΣΟΚ λόγω της νεοφιλελεύθερης πολιτικής του κόμματος αυτού. Χρέος δικό μας είναι να μοχθήσουμε ώστε να επιλυθούν γόνιμα και δημιουργικά όλα τα σύνθετα προβλήματα που αναπαράγουν και διαιωνίζουν την πολυδιάσπαση.

Απευθυνόμαστε προς όλες τις δυνάμεις της Ριζοσπαστικής Αριστεράς και της ριζοσπαστικής οικολογίας, τις δυνάμεις, αλλά και σε κάθε προοδευτικό άνθρωπο, σε κάθε νέο και νέα, που αντιστέκονται στον δικομματισμό και τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές του, τις δυνάμεις που στη σημερινή τακτική τους δεν αρνούνται τα θετικά του χθες, αλλά ούτε παραγνωρίζουν το σήμερα. Σε δυνάμεις που συνδέουν το σήμερα με το αύριο, σε αγωνιστές που αγωνιούν για τις εξελίξεις στον τόπο μας, για την κατάσταση στο χώρο της Αριστεράς.

Στη βάση αυτή, με την πρόσφατη και παλιότερη πείρα σχετικά με το ζήτημα της συνεργασίας, συνεκτιμώντας και συνθέτοντας θέσεις και αποφάσεις όλων των δυνάμεων της ριζοσπαστικής αριστεράς, διατυπώνουμε πέντε σημεία – βασικούς όρους κοινής δράσης και πολιτικής συνεργασίας με προοπτική:

α) συμφωνία σε συγκεκριμένους προγραμματικούς στόχους και μέτωπα πάλης, που με σαφήνεια προσδιορίζουν την πολιτική της ριζοσπαστικής αριστεράς.

β) συντεταγμένη οργανωτική προσπάθεια, ώστε να δημιουργηθούν σε κεντρικό και σε επίπεδο βάσης, εκείνα τα στηρίγματα, όργανα και πλατιές μετωπικές συσπειρώσεις, αποφασισμένες να υλοποιήσουν τους συμφωνημένους στόχους.

γ) το σχήμα πολιτικής συνεργασίας των δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, υλοποιεί τους συμφωνημένους προγραμματικούς στόχους, με πλήρη σεβασμό της ιδεολογικής, πολιτικής και οργανωτικής αυτοτέλειας των συνιστωσών του.

δ) η προσπάθεια δημιουργίας επιτροπών συσπείρωσης στη βάση, ολοκληρώνεται, με την πραγματοποίηση σε σύντομο χρονικό διάστημα ανοικτής πανελλαδικής σύσκεψης με εκπροσώπηση των τοπικών Συντονιστικών Επιτροπών, η οποία θα κλείσει τον κύκλο των συζητήσεων, θα συνοψίσει τις απόψεις και θα δώσει νέα ώθηση στο εγχείρημα.

ε) συντεταγμένη παρέμβαση και καθημερινή ενωτική δράση στους αγώνες του μαζικού κινήματος.

3. Όχι στον πόλεμο, το νεοφιλελευθερισμό, τη Νέα Τάξη

Οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και παντού στον κόσμο βρίσκονται σήμερα αντιμέτωποι με ένα εξαιρετικά ισχυρό μπλοκ πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων το οποίο, δρώντας με εντυπωσιακή σύμπνοια, προσπαθεί να διευρύνει και να βαθύνει μέχρις εσχάτων τη δέσμη παραγωγικών οικονομικών, πολιτικών, ιδεολογικών και πολιτιστικών σχέσεων που συνιστά τη σύγχρονη μορφή ύπαρξης του καπιταλισμού και έχει ονομαστεί συνοπτικά «νεοφιλελευθερισμός».

Για λόγους που έχουν τελικά να κάνουν με τις σημερινές ανάγκες συσσώρευσης του κεφαλαίου, το πολιτικό σχέδιο του νεοφιλελευθερισμού αποσκοπεί στη διάλυση του κράτους πρόνοιας, στην απ' ευθείας υπαγωγή στο κεφάλαιο και στη λογική του κέρδους όλων των δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών (παιδεία, υγεία, ασφάλιση, δημόσιοι οργανισμοί κ.λπ.), στην απορύθμιση και ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, στην καθήλωση των μισθών και των συντάξεων, στην υπερχρέωση των νοικοκυριών στις Τράπεζες και στη διάβρωση του εισοδήματός τους. Το ίδιο πολιτικό σχέδιο αποσκοπεί στην υπονόμευση των συνδικάτων, στην περιστολή των πολιτικών και ατομικών ελευθεριών και στη συγκρότηση ολόκληρου εκείνου του πλέγματος μέτρων που φιλοδοξεί να αναστέλλει εσαεί ή εν ανάγκη να καταστέλλει όσο σκληρά απαιτείται τις λαϊκές αντιστάσεις. Το σχέδιο αυτό προωθείται αδιάστακτα χωρίς να λαμβάνει καν υπόψη ότι παράγονται

έτσι τεράστια μη αναστρέψιμα προβλήματα στο περιβάλλον, προβλήματα που απειλούν άμεσα την οικολογική ισορροπία ολόκληρου του πλανήτη.

Σταθερή εμπειρία όλων μας τα τελευταία χρόνια είναι ότι το πολιτικό σχέδιο του νεοφιλελευθερισμού δεν περιορίζεται στην οικονομική σφαίρα. Συστηματικοί συμπαράστατες του και μέσα για την επικράτησή του αποτελούν όχι μόνο η διαίρεση των εργαζομένων με κάθε μέσο, ο αδιάστακτος κοινωνικός αποκλεισμός, ο συστηματικά καλλιεργούμενος ρατσισμός, η οικολογική καταστροφή άνευ όρων και άνευ ορίων, η πολιτιστική ηγεμονία της αποστράτευσης και της μοναξιάς, αλλά και ο διαρκής πόλεμος. Έχει γίνει βαθιά συνείδηση όλων μας πως ο αγώνας για την υπεράσπιση των κοινωνικών κατακτήσεων των εργαζομένων είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένος με τον αγώνα ταυτόχρονα σε όλα αυτά τα μέτωπα. Ο αγώνας μας δεν θα μπορέσει να είναι αποτελεσματικός αν δεν είναι ταυτόχρονα αγώνας ασυμβίβαστος ενάντια στον πόλεμο και υπέρ της διαρκούς ειρήνης, αγώνας ενάντια στον κοινωνικό αποκλεισμό, αγώνας ενάντια στο ρατσισμό και τη μισαλλοδοξία, ενάντια στη διάκριση των φύλων και το σεξισμό, αν δεν είναι αγώνας για την οικολογική προστασία του πλανήτη και την πολιτισμική αναγέννηση της χώρας μας, αγώνας για έναν νέο πολιτισμό που είναι βασικό στοιχείο του οράματός μας.

Η τάση της νεοφιλελεύθερης – ιμπεριαλιστικής – παγκοσμιοποίησης για ένταση του οικονομικού και πολιτικού αυταρχισμού, αποτελεί κύριο μέσο επιβολής της Νέας Τάξης Πραγμάτων. Είναι μια σαφής επιλογή του διεθνοποιημένου κεφαλαίου για την αύξηση των ρυθμών και των πεδίων εκμετάλλευσης τόσο στην περιφέρεια, όσο και στο εσωτερικό των οικονομικά ανεπτυγμένων χωρών. Επικυρώνει παράλληλα την πολιτικοστρατιωτική ηγεμονία των ΗΠΑ στον πλανήτη και τη δυνατότητα να αναλαμβάνουν μονομερώς στρατιωτική και αστυνομική δράση σε πλανητικό επίπεδο. Με πολιτικό δόγμα τον «διαρκή πόλεμο» και εργαλείο χειραγώγησης των συνειδήσεων τον «πλανητικό εσωτερικό εχθρό», ο νεοφιλελεύθερος παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός, επιχειρεί τη ρύθμιση των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών και τροποποιεί σε αυταρχικότερη κατεύθυνση το πολιτικό, νομικό και ιδεολογικό εποικοδόμημα των αστικών κρατών. Ο «διαρκής πόλεμος» αποτελεί την ανώτερη μορφή διεθνοποίησης της καταστολής και πειθάρχησης, αφού συμπυκνώνει:

- τη στρατιωτική δράση κατά κρατών για «αστυνομικούς» λόγους (Αφγανιστάν)
- τη στρατιωτική δράση κατά κρατών για «προληπτικούς» λόγους (Ιράκ)
- τη στρατιωτική δράση κατά αντάρτικων κινημάτων (Κολομβία, Φιλιππίνες).

Η μορφή με την οποία συνεχίζεται η ολοκληρωτική και σε όλα τα μέτωπα επίθεση του νεοφιλελευθερισμού δεν αφήνει περιθώρια για αυταπάτες. Στόχος και κεντρικό καθήκον της Αριστεράς σήμερα δεν μπορεί να είναι άλλος από την ανατροπή της πολιτικής του νεοφιλελευθερισμού, που θα ανοίξει και την προοπτική της υπέρβασης του καπιταλιστικού συστήματος προς μια ριζικά διαφορετική κοινωνία, την κοινωνία όπου ο «άνθρωπος θα είναι πάνω από τα κέρδη», την κοινωνία του σοσιαλισμού. Και όπως αποδεικνύει η πλούσια εμπειρία του αντιπαγκοσμιοποιητικού, αντιϊμπεριαλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος, αυτή η ανατροπή μπορεί να επιτευχθεί. Η επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού δεν είναι μονόδρομος γιατί οι περισσότεροι συμπολίτες μας ήδη αισθάνονται πολύπλευρα τις επιπτώσεις της πολιτικής του και μπορούν να πεισθούν ότι ο κοινός αγώνας εναντίον της μπορεί να αποβεί νικηφόρος.

4. Όχι στην κεντροαριστερά και τον κυβερνητισμό

Απέναντι στα αδιέξοδα που φαίνεται να δημιουργεί αυτή η κατάσταση, έχουν κατά καιρούς προταθεί και συνεχίζουν ακόμη να προτείνονται σε διάφορες χώρες της Ευρώπης κυβερνήσεις της λεγόμενης «κεντροαριστεράς». Ενόσω θεωρούμε ότι οι συνθήκες από χώρα σε χώρα

διαφέρουν σημαντικά και κατά συνέπεια δεν μπορούν να υπαχθούν σε κάποιο αφηρημένα γενικό κανόνα, εκτιμούμε ότι ο συνολικός απολογισμός από τέτοιες μορφές διακυβέρνησης υπήρξε αρνητικός. Ενώ, αυτή η κατεύθυνση δημιούργησε στην αρχή προσδοκίες και στράτευσε προσωρινά λαϊκές δυνάμεις, οι αντίστοιχες μορφές διακυβέρνησης, όχι μόνον δεν κατόρθωσαν να αποτελέσουν ανάχωμα στην πολιτική του νεοφιλελευθερισμού, αλλά συχνά συνέβαλαν στην παραπέρα εδραίωσή του. Επιπλέον, μερικά από τα ιστορικά κόμματα της Αριστεράς που προσπάθησαν να υπηρετήσουν αυτή την κατεύθυνση, γνώρισαν αργότερα βαθιά κρίση, έχασαν σημαντικά τμήματα της κοινωνικής τους βάσης και αρκετά απ' αυτά μετατοπίστηκαν προς πολύ συντηρητικές κατευθύνσεις.

Σε ό,τι αφορά τη χώρα μας, εκτιμούμε ότι οι υπάρχοντες σήμερα και για το ορατό μέλλον πολιτικοί συσχετισμοί και οι γενικότερες προϋποθέσεις, δεν επιτρέπουν να τεθεί στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα της ανάληψης κυβερνητικών ευθυνών από την Αριστερά προς τη μόνη κατεύθυνση που μπορεί να την αφορά, δηλαδή εκείνη που θα εναντιώνεται έμπρακτα και ουσιαστικά στο νεοφιλελευθερισμό. Σήμερα είναι περίοδος όπου η Αριστερά, με σαφή οριοθέτηση από λογικές κεντροαριστεράς και συνδιαχείρισης του συστήματος, οφείλει να συγκροτήσει τον εαυτό της ως ισχυρή δύναμη πολύμορφης κοινωνικής και πολιτικής αντίστασης, ως πόλο επεξεργασίας και προβολής πειστικών εναλλακτικών προτάσεων ενταγμένων σ' ένα μακρόπνοο σχέδιο κοινωνικού μετασχηματισμού. Όλες αυτές οι διαστάσεις οφείλουν να συντονίζονται και να συμβάλουν στην ίδια κοίτη, στην κατεύθυνση που οδηγεί στην πολιτική ανατροπή του κυρίαρχου νεοφιλελευθερισμού και στην αμφισβήτηση του κυρίαρχου καπιταλιστικού συστήματος. Προφανώς, αποδέκτες των προτάσεων και της όλης δράσης της Αριστεράς δεν είναι μόνον οι Αριστεροί. Στόχος της δεν μπορεί παρά να είναι η σύνδεση με τις ριζοσπαστικές διαθέσεις της πλειοψηφίας των εργαζομένων και της νεολαίας, η αποδέσμευση τμημάτων της λαϊκής βάσης του ΠΑΣΟΚ, ακόμη και της Νέας Δημοκρατίας, από την καταστροφική πολιτική των κομμάτων αυτών, πολιτική που πλήττει καίρια τα συμφέροντα ευρύτατων κοινωνικών στρωμάτων. Στόχος της δεν μπορεί να είναι άλλος από το να πείσει τη μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού να στρατευθεί στην κατεύθυνση που προτείνει.

5. Όχι στην Ευρώπη του πολέμου, του νεοφιλελευθερισμού, του ρατσισμού. Όχι στην Ευρώπη φρούριο

Η Ελλάδα αποτελεί μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και άρα όλες οι διαστάσεις και διαδικασίες της ευρωπαϊκής ενοποίησης δεν μπορούν παρά να αφορούν την Αριστερά για πολλούς λόγους. Επειδή αναγνωρίζουμε ότι οι εκτιμήσεις μας για τα ζητήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και την πολιτική που οφείλει να ακολουθήσει η Αριστερά απέναντί τους εξακολουθούν να έχουν ουσιαστικές διαφορές στη γενικότερη προσέγγισή τους, θεωρούμε ότι αποτελεί καθήκον μας να προσπαθήσουμε να οργανώσουμε ανοιχτά, πλατιά και αποτελεσματικά τη συναφή συζήτηση μέσα στις γόνιμες συνθήκες που δημιουργεί η κοινή μας δράση και ο αμοιβαία επωφελής αλληλοεπηρεασμός μας και να προωθήσουμε κοινούς αγωνιστικούς στόχους.

Ανεξάρτητα πάντως από τις διαφορές αυτές, είμαστε σε θέση να διαπιστώσουμε από κοινού ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση ασκεί σήμερα μια ταξική διακρατική και υπερεθνική πολιτική που προάγει με κάθε μέσο το νεοφιλελευθερισμό σ' όλη την επικράτειά της.

Ο νεοφιλελευθερισμός διαμορφώνει την Ευρώπη της απορύθμισης και των ιδιωτικοποιήσεων, την Ευρώπη της επιβολής και του κοινωνικού αποκλεισμού, της υποβάθμισης των κοινωνικών δικαιωμάτων, την Ευρώπη της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, της καταστολής, την Ευρώπη του ρατσισμού και της ξενοφοβίας, την Ευρώπη «φρούριο». Η ΟΝΕ, το Σύμφωνο Σταθερότητας, η στρατηγική της Λισσαβόνας, η συμφωνία της Μπολόνας, η οδηγία Μπολκενστάιν, η συζήτηση

για «ευθυγράμμιση και εκσυγχρονισμό» της εργατικής νομοθεσίας και των συστημάτων υγείας και ασφάλισης σε όλες τις χώρες-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και μια σειρά άλλες επιλογές και οδηγίες της, εντάσσονται πλήρως στην πολιτική του νεοφιλελευθερισμού όπως κυριαρχεί σήμερα στην πανευρωπαϊκή κλίμακα.

Ταυτόχρονα, η Ε.Ε. συγκροτείται ταχύτατα σε έναν ιμπεριαλιστικό πόλο που διεκδικεί ρόλο και οφέλη από τη Νέα Τάξη Πραγμάτων στον κόσμο. Έχει ήδη νομιμοποιήσει μια σειρά πολέμους και επεμβάσεις (Βαλκάνια, Κόσσοβο, Ιράκ, Παλαιστίνη Λίβανος κλπ), συμμετέχει ως δήθεν ειρηνευτική δύναμη και μετέχει ενεργά στον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας». Με πρόσχημα το ενδιαφέρον για τον αλβανικό πληθυσμό του Κόσσοβου, προωθεί και πάλι σχέδια διαμελισμού και επαναχάραξης των συνόρων στην πρώην Γιουγκοσλαβία, φέρνοντας στην επικαιρότητα τον εφιάλητη του πολέμου στα Βαλκάνια.

Αυτή δεν είναι η Ευρώπη που οραματίζονται οι λαοί. Είμαστε αντίθετοι σ' αυτή την Ευρώπη.

Δικό μας όραμα είναι η Ευρώπη της δημοκρατίας, της λαϊκής ευημερίας, των δικαιωμάτων και ελευθεριών για όλους. Η Ευρώπη της ειρήνης, της αλληλεγγύης, της οικολογικά βιώσιμης ανάπτυξης, του φεμινισμού, της ελευθερίας, της προόδου και του σοσιαλισμού.

Η κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, αναδεικνύει την ανάγκη συνεργασίας και συντονισμού των μαζικών κινημάτων και των πολιτικών δυνάμεων της Αριστεράς στην ίδια κλίμακα. Θεωρούμε πως στις σημερινές συνθήκες οι στρατηγικές της εθνικής αναδίπλωσης και απομονωτισμού είναι λανθασμένες, αν όχι καταστροφικές ενώ, αντίθετα, η επανάκτηση της διεθνιστικής διάστασης των λαϊκών και των πολιτικών αγώνων ήδη αποτελεί σημαντική παρακαταθήκη για μας και ουσιαστική συμβολή στην υπόθεση της ανασυγκρότησης της Αριστεράς στη χώρα μας.

Όπως στο εθνικό, έτσι και στο ευρωπαϊκό επίπεδο, οι λαοί της Ευρώπης, έχουν ανάγκη από τη συγκρότηση πανευρωπαϊκών μετώπων πάλης ενάντια στις κυρίαρχες οικονομικές, κοινωνικές και γεωστρατηγικές πολιτικές.

Προτεραιότητα πρέπει να δοθεί:

- ενάντια στην ΟΝΕ και τις συνέπειες των πολιτικών που τη συνοδεύουν σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων, στον αγώνα για την ειρήνη, τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, την αναδιανομή του πλούτου, τις ιδιωτικοποιήσεις, τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα, το δικαίωμα στην εργασία, την προστασία του περιβάλλοντος, την αλληλεγγύη στον τρίτο κόσμο.
- στον αγώνα κατά του εθνικισμού και του ρατσισμού, για την κοινωνική ένταξη των μεταναστών και των κοινωνικά αποκλεισμένων.
- ενάντια στην «πολιτική ασφάλειας», στις συμφωνίες Σένγκεν και Ευρωπόλ.
- ενάντια στην πολιτική της στρατιωτικοποίησης της Ε.Ε., τη δημιουργία Ευρωστρατού και τις σχέσεις Ε.Ε.-ΝΑΤΟ.
- στην απόκρουση της απόπειρας επαναφοράς της συνταγματικής θεσμοθέτησης του νεοφιλελευθερισμού.

Η Αριστερά στη θέση των διάφορων διλημάτων, χρειάζεται να θέτει το ερώτημα ποια Ευρώπη θέλουμε και πώς αγωνιζόμαστε για να προωθούμε το δικό μας όραμα για την Ευρώπη.

Αυτή η Ευρώπη θα είναι το αποτέλεσμα της αβίαστης και ελεύθερης απόφασης των λαών της, που σαν μοναδικά κυρίαρχοι και χωρίς καταναγκασμούς, οφείλουν να αποφασίζουν για το μέλλον τους.

Στη βάση αυτή, οι λαοί της Ευρώπης, οι δυνάμεις της Αριστεράς στην Ευρώπη και τα κοινωνικά κινήματα, χρειάζεται να παλέψουν για τη διαμόρφωση μιας εναλλακτικής πρότασης, ως επιθετικής πολιτικής απέναντι στις δυνάμεις του κεφαλαίου, με σαφείς αιχμές και στόχους ενάντια στην ασυδοσία των πολυεθνικών, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τον πόλεμο και το σημερινό σύστημα διεθνούς ανασφάλειας.

6. Να ηττηθεί ο δικομματισμός

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας ανέδειξε πολύ γρήγορα το δημαγωγικό χαρακτήρα των προεκλογικών της υποσχέσεων και της ρητορείας περί «κεντρικού χώρου» και «λαϊκής δεξιάς». Οι προϋπολογισμοί διαρκούς και εντεινόμενης λιτότητας, η εφαρμογή της «ευελιξίας» στις εργασιακές σχέσεις και της «ελαστικοποίησης» στο θωρο, οι σκανδαλώδεις διαδικασίες πώλησης του ΟΤΕ και οι ανάλογες παρεμβάσεις στη ΔΕΗ, στην Ολυμπιακή και στις υπόλοιπες ΔΕΚΟ, η προετοιμασία για την επίθεση στο ασφαλιστικό, η συνταγματική κατοχύρωση της ιδιωτικοποίησης στην εκπαίδευση και της νομής των δασικών εκτάσεων από την «ιδιωτική πρωτοβουλία», η εντεινόμενη δράση των μηχανισμών καταστολής, όπως και η πλήρης κάλυψη της πολιτικής των ΗΠΑ παγκοσμίως, πιστοποιούν ότι η παρούσα κυβέρνηση δεν είναι απλώς συντηρητική, όπως ίσως θα ήθελαν να πιστεύουν ακόμη αρκετοί. Αυτή η Κυβέρνηση λειτουργεί τελικά ως πολεμική μηχανή για την εξυπηρέτηση των σημερινών αναγκών του νεοφιλελευθερισμού και της πολιτικής του τόσο στη χώρα μας όσο και διεθνώς.

Από την άλλη μεριά, το ΠΑΣΟΚ, ενταγμένο πλέον στο νεοφιλελεύθερο συναινετικό τόξο της πολιτικής σκηνής τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς, δεν θέλει και δεν τολμά να διαφοροποιηθεί ούτε στα στοιχειώδη έναντι της κυβερνητικής πολιτικής. Η πολιτική των κυβερνήσεων Σημίτη είχε ήδη ανοίξει πλατιά το δρόμο του νεοφιλελευθερισμού ενώ, παρά τις περί αντιθέτου ρητορείες, η πολιτική του ΠΑΣΟΚ υπό την ηγεσία του Γ. Παπανδρέου ακολουθεί απαρέγκλιτα τον ίδιο δρόμο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο έχει εδραιωθεί σε ευρύτερα κοινωνικά στρώματα η πεποίθηση ότι δεν υπάρχει μείζων αντιπολίτευση ή, ότι η όποια αντιπολίτευση ασκείται από το ΠΑΣΟΚ είναι στην ουσία πλήρως συναινετική. Κορυφαίο δείγμα αυτής της ουσιαστικής συναίνεσης υπήρξε η στάση της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ απέναντι στην πρόταση της Νέας Δημοκρατίας για την αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος και η συμφωνία του για την ιδιωτικοποίηση της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Πρόκειται για μια δεξιά πολιτική που ταυτίζεται και στηρίζει την πολιτική της Νέας Δημοκρατίας, η οποία προωθήθηκε ενάντια σε όλους και σε όλα, ενάντια όχι μόνο στην εκπαιδευτική κοινότητα και στην κοινή γνώμη, ενάντια όχι μόνο στη βάση του ΠΑΣΟΚ, αλλά και ενάντια σε σημαντικό αριθμό στελεχών του. Παρά το γεγονός ότι η χρεωκοπία της συνταγματικής «αναθεώρησης», αποτελεί τεράστια επιτυχία των αγώνων των εκπαιδευτικών και του κινήματος της νεολαίας, η απόσυρση του ΠΑΣΟΚ από τη διαδικασία αναθεώρησης του Συντάγματος υπήρξε από την πλευρά του ένας τακτικός ελιγμός που δεν αναίρεσε την ουσία της πολιτικής του. Από την άλλη μεριά, η συναινετική πολιτική του ΠΑΣΟΚ, αλλά και οι απόπειρες του Γ. Παπανδρέου να «αμερικανοποιήσουν» τη δομή και τις λειτουργίες του κόμματός του, δημιουργούν εκ των πραγμάτων ρήγμα στους ψηφοφόρους του και μπορεί να δημιουργήσει συνθήκες όπου η φωνή της Αριστεράς μπορεί να ακουστεί πιο καθαρά, πιο δυνατά και πιο αποτελεσματικά.

Τον τελευταίο καιρό απέναντι στην πολιτική του νεοφιλελευθερισμού όρθωσε με ξεχωριστή επιτυχία το ανάστημά της η εκπαιδευτική κοινότητα. Η απεργία των δασκάλων και των πανεπιστημιακών, οι φοιτητικές καταλήψεις ενάντια στο Νόμο-Πλαίσιο, η εντυπωσιακά ευρεία και

σε βάθος κινητοποίηση ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16, οι συνεχείς διαδηλώσεις στο κέντρο της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και των άλλων πόλεων, οι πολύμορφες πρωτοβουλίες, η εντεινόμενη αγωνιστική και ενωτική διάθεση παρά τις σκληρές προσπάθειες καταστολής όχι μόνο έθεσαν στο προσκήνιο τη νεοφιλελεύθερη επίθεση στην παιδεία κατά τρόπο εντυπωσιακό, αλλά και συνένωσαν με ισχυρούς αγωνιστικούς δεσμούς την Αριστερά στη δράση. Οι αγώνες κέρδισαν πλατιά κοινωνική αποδοχή και έδειξαν ότι η αντίσταση στο νεοφιλελευθερισμό όχι μόνον είναι εφικτή αλλά και ότι μπορεί να αποβεί νικηφόρα.

Η **κοινή δράση** και η **πολιτική συνεργασία** των δυνάμεων της αριστεράς, μπορεί να είναι πολιτικά και κοινωνικά αποτελεσματική.

Η **κοινή δράση** είναι όρος για να μπορέσει η Αριστερά να υπερασπιστεί τα άμεσα αιτήματα των εργαζομένων, να αντισταθεί σε αντεργατικές και αντιλαϊκές αυταρχικές πολιτικές, να δικαιώσει τελικά έναν από τους βασικούς λόγους ύπαρξής της.

Η **πολιτική συνεργασία** είναι το βήμα στην προσπάθεια για την αλλαγή του πολιτικού συσχετισμού των δυνάμεων σε όφελος του λαού και του τόπου.

Ταυτόχρονα η κοινή δράση και η πολιτική συνεργασία, αποτελούν τις αναγκαίες προϋποθέσεις, ώστε η συνεργασία να εκφραστεί και στις επικείμενες εκλογές σε ένα **αριστερό ενωτικό σχήμα**, που θα συγκεντρώσει το ευρύτερο δυνατό φάσμα δυνάμεων.

7. Όραμά μας ο σοσιαλισμός

Η κατάρρευση των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού» είχε θέσει υπό ασφυκτική πίεση τα κόμματα και τους αγωνιστές της Αριστεράς, ακόμα και τις δυνάμεις που ασκούσαν δριμεία κριτική σ' αυτά τα καθεστώτα. Η φιλολογία και η προπαγάνδα που αναπτύχθηκε περί «ενιαίας σκέψης» και περί του «τέλους της ιστορίας», προσπάθησε να εκμεταλλευτεί αυτή την κατάρρευση προκειμένου να αποκλείσει εσαεί κάθε αλλαγή των κυρίαρχων εκμεταλλευτικών σχέσεων. Μας έλεγαν ότι η Αριστερά δεν έχει πλέον λόγο ύπαρξης.

Ωστόσο, τα γεγονότα διέψευσαν όλες αυτές τις φωνές. Όχι μόνο η ιστορία δεν τελείωσε, όχι μόνον αυτή πήρε την απεχθή μορφή της ηγεμονίας των ΗΠΑ και του πολέμου προς κάθε κατεύθυνση, αλλά επιπλέον το σύνθημα «έναν άλλος κόσμος είναι εφικτός», που ακούστηκε για πρώτη φορά στο Σηάτλ, υιοθετήθηκε από εκατομμύρια αγωνιστές στον πλανήτη καταδείχνοντας την πλήρη χρεοκοπία όλης αυτής της φιλολογίας και σηματοδοτώντας ταυτόχρονα την απαρχή μιας νέας ιδεολογικής αντιμετώπισης της Αριστεράς σε παγκόσμια κλίμακα.

Από τη μεριά μας, έχουμε πλήρη συνείδηση του μεγέθους των νέων προβλημάτων που άνοιξαν, έχουμε πλήρη συνείδηση του τεράστιου έργου, πρακτικού και θεωρητικού, που καλούμαστε να αναλάβουμε προκειμένου να τα αντιμετωπίσουμε. Αλλά ταυτόχρονα γνωρίζουμε πως η ιστορική προοπτική που άνοιξαν το 19ο και τον 20ο αιώνα οι λαϊκές εξεγέρσεις, οι ιστορικές επαναστάσεις και ανατροπές, τα μεγαλειώδη κινήματα για την ειρήνη, για τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα δεν έκλεισε.

Αυτή είναι η ιστορική μήτρα που γέννησε όλους μας, αυτή είναι η προοπτική που εξακολουθεί να εμπνέει κινήματα, κόμματα, οργανώσεις και αγωνιστές σε κάθε γωνιά του πλανήτη, αυτή είναι η προοπτική που αποτελεί τον άξονα της δικής μας δράσης και των δικών μας αναζητήσεών, αυτή είναι η προοπτική που μας παρέχει το πολύτιμο συνεκτικό υλικό της συντροφικότητας ανάμεσά μας.

Σε αυτή την προοπτική λογοδοτεί η πολιτική μας. Ο άλλος κόσμος που είναι εφικτός, ο κόσμος όπου «ο άνθρωπος θα είναι πάνω από τα κέρδη», είναι ο κόσμος που έχει στο τέλος της αυτή η προοπτική γιατί αυτός ο άλλος κόσμος δεν είναι άλλος από τον κόσμο του σοσιαλισμού, ο κόσμος όπου δεν θα υπάρχει εκμετάλλευση και καταπίεση, ο κόσμος όπου η δημοκρατία θα είναι πλήρως εδραιωμένη και η ελευθερία γενική. Ο κόσμος που ο άνθρωπος θα είναι συμφιλωμένος με τη φύση και το περιβάλλον.

Το σύνολο της δράσης μας στοχεύει μακροπρόθεσμα στην έλευση αυτού ακριβώς του κόσμου.

B. ΟΙ ΑΜΕΣΟΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΩΠΑ ΠΑΛΗΣ

Στις σημερινές συνθήκες, επαναβεβαιώνουμε τη θέλησή μας να ενδυναμώσουμε τις προσπάθειές μας για να ενισχύσουμε με όλους τους δυνατούς τρόπους στη χώρα μας, μέσα από το πλήθος των μορφών πάλης, όλα τα κινήματα κατά της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Το Ευρωπαϊκό και το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ, οι άλλες αριστερές αντικαπιταλιστικές συσπειρώσεις και κινήματα, αποτελούν σημαντικές στιγμές και διαδικασίες του κινήματος ενάντια στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, αποτελούν μια συγκεκριμένη απάντηση στις ανάγκες συντονισμού, συζήτησης, εμβάθυνσης και κοινής δράσης σε διεθνές επίπεδο και έχουν συμβάλει με καθοριστικό τρόπο στην ανάπτυξη διεθνών κινήματων παγκόσμιας εμβέλειας, όπως το αντιπολεμικό και οι παγκόσμιες συναντήσεις των κοινωνικών κινήματων.

Θεωρούμε ότι οι κοινές κινηματικές δομές αποτελούν πολύτιμη κατάκτηση του κινήματος και δεσμευόμαστε στο επόμενο διάστημα να εργασθούμε με ακόμα μεγαλύτερη αποφασιστικότητα, πρωτοτυπία και φαντασία, ώστε με πλήρη σεβασμό στην κινηματική αυτονομία, να διευρύνουμε τις πρωτοβουλίες και δράσεις του σε όλο το φάσμα των κοινωνικών προβλημάτων. Να εργαστούμε ώστε οι πολύμορφες συσπειρώσεις από τα κάτω, να ριζώνουν με επιτροπές πρωτοβουλίας σε όλη την Ελλάδα, να αγκαλιάζουν πλατύτερα στρώματα πολιτών, να καταξιώνονται ως χώρος αυθεντικής συμμετοχής, αυτενέργειας και αυτοοργάνωσης και πρώτ' απ' όλα της νέας γενιάς.

Δεσμευόμαστε να συμβάλουμε για την ενότητα δράσης των εργαζομένων, της νεολαίας και των γυναικών στους καθημερινούς αγώνες για τα δικαιώματά τους. Υποστηρίζουμε την οργανωτική ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος, τη θέση για ένα σωματείο, ένα εργατικό κέντρο, μια ομοσπονδία, μια ΓΣΕΕ, ενώ ταυτόχρονα δεσμευόμαστε για συστηματική πάλη για την ανατροπή της συμβιβαστικής και ηττοπαθούς τακτικής της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Έχουμε τη βαθιά πεποίθηση πως όταν το μαζικό κίνημα, οι εργαζόμενοι αντιπαλεύουν αποφασιστικά το νεοφιλελευθερισμό, ανατρέπουν του σχεδιασμούς του, κατακτούν θέσεις και όταν η Ριζοσπαστική Αριστερά συμβάλλει προς αυτή την κατεύθυνση, είναι γενικότερο όφελος για το λαό και τον τόπο και για την ίδια την Αριστερά.

Οι δυνάμεις που στρατεύονται στο εγχείρημα της κοινής δράσης και πολιτικής συνεργασίας των δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς οφείλουμε να εκφράσουμε, μέσα από ένα πρόγραμμα άμεσων στόχων, όλα όσα ανέδειξαν τα κοινωνικά μέτωπα την τελευταία περίοδο, όλα όσα κυοφορούνται στο κοινωνικό πεδίο, καθώς και όλα εκείνα τα ζητήματα που μπορούν να παρακινήσουν νέους αγώνες ενάντια στη νεοφιλελεύθερη ηγεμονία.

Το αναγκαίο, το ώριμο και το επίκαιρο των στόχων που καταθέτουμε παρακάτω πιστεύουμε ότι θα δημιουργήσουν τόσο τους όρους δέσμευσης για κοινή δράση όσο και εκείνους που θα στερεώσουν καλύτερα την πολιτική μας συνεργασία.

1. Νεοφιλελεύθερη οικονομική και κοινωνική πολιτική

Στο κέντρο της νεοφιλελεύθερης οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των κυβερνήσεων του δικομματισμού (που προκλητικά βαφτίζονται «μεταρρυθμίσεις») βρίσκονται οι ιδιωτικοποιήσεις, η απασχόληση, οι εργασιακές σχέσεις, η λιτότητα, η ακρίβεια, η κοινωνική ασφάλιση, η υγεία και πρόνοια, η παιδεία.

- Ιδιωτικοποιήσεις: Ο δημόσιος πλούτος έχει παραδοθεί βορά στις διαθέσεις του ντόπιου και ξένου πολυεθνικού κεφαλαίου. Η ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υποδομών (λιμάνια, δρόμοι, μαρίνες, δάση κ.ά.), η ιδιωτικοποίηση της παιδείας και της υγείας, των μεγάλων δημόσιων επιχειρήσεων (ΟΤΕ, ΔΕΗ, ΟΣΕ, Ολυμπιακή κλπ) και οι περιβόητες συμπράξεις Δημόσιου – Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ) εμπορευματοποιούν τα δημόσια αγαθά και διαλύουν τις εργασιακές σχέσεις στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Απόφασή μας είναι να αντιταχθούμε με όλες μας τις δυνάμεις στη λαίλαπα του ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας και να αγωνισθούμε μαζί με τους εργαζόμενους για δημόσιες επιχειρήσεις και οργανισμούς στην υπηρεσία των αναγκών και των απαιτήσεων της κοινωνίας.
- Απασχόληση – ανεργία: Το επίπεδο της απασχόλησης στην Ελλάδα είναι μαζί με την Πορτογαλία το χαμηλότερο στην Ε.Ε. των 15. Η ανεργία παραμένει το υπ' αριθμόν ένα πρόβλημα της εργατικής τάξης. Δεσμευόμαστε να αγωνιστούμε για το δικαίωμα σε πλήρη και σταθερή εργασία όλων. Υποστηρίζουμε τον αγώνα των εργαζομένων για υπεράσπιση του 8ωρου και τη θέσπιση 35ωρου – 7ωρου – πενθήμερου χωρίς μείωση αποδοχών. Επιδιώκουμε την προώθηση ενός συνεκτικού προγράμματος κατά της ανεργίας με την ενίσχυση της απασχόλησης και μαζικές προσλήψεις στην υγεία, την εκπαίδευση, τις κοινωνικές υπηρεσίες. Ειδικά μέτρα για την ενίσχυση της απασχόλησης σε επιχειρήσεις εντάσεως εργασίας.

Διεκδικούμε την άμεση πρόσληψη μόνιμων εργαζομένων σε Σχολεία, Νοσοκομεία, Ταμεία, στηρίζοντας τα αιτήματα των συνδικάτων.

Στήριξη των αγώνων των εργαζομένων ενάντια στις απολύσεις, συμβολή στη στενότερη σύνδεση των ανέργων με τα συνδικάτα των εργαζομένων.

Αύξηση του επιδόματος ανεργίας στο 80% του μεροκάματου – μισθού, γενναία αύξηση του χρόνου επιδότησης, ασφαλιστική κάλυψη των ανέργων στη διάρκεια της επιδότησης. Ειδικά μέτρα για τους μακροχρόνια άνεργους και τους άνεργους άνω των 50 ετών.

Αξιοποίηση της τεχνολογίας για μείωση των ωρών εργασίας κι όχι για τη δημιουργία ανέργων.

Θα αποκρούσουμε την προσπάθεια κατάργησης της εργατικής νομοθεσίας για τις ομαδικές απολύσεις.

- Εργασιακές σχέσεις: Οι εξελίξεις στο επίπεδο των εργασιακών σχέσεων διαμορφώνουν ένα νέο «μεσαιωνικό» τοπίο εργασίας. Στην ημερήσια διάταξη των κάθε λογής ευρωπαϊκών και κυβερνητικών «μεταρρυθμίσεων» βρίσκονται η «ελαστικοποίηση» της απασχόλησης, οι ευέλικτες μορφές εργασίας, η μερική απασχόληση και ταυτόχρονα οι απλήρωτες υπερωρίες, η ανασφάλιστη εργασία κλπ σε βαθμό που σήμερα τίθεται εκ νέου θέμα ορισμού του

απασχολούμενου. Η Ε.Ε. με την Πράσινη Βίβλο της για τις εργασιακές σχέσεις, υπογραμμίζει τη διάθεσή της να μην αφήσει τίποτα όρθιο στον κρίσιμο αυτό τομέα για τα δικαιώματα της εργατικής τάξης.

Η πλήρης αποδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων εκτός των άλλων συνδέεται άμεσα και με το ασφαλιστικό σύστημα. Η καταστροφή της υποδομής του συνταξιοδοτικού συστήματος, που μέχρι τις μέρες μας, ήταν το πλήρες ωράριο και το ολόκληρο ημερήσιο ένσημο που το συνόδευε, αποδιαρθώνει το ασφαλιστικό σύστημα όπως το γνωρίσαμε, διαμορφώνει τους όρους για την εφαρμογή του συστήματος των τριών πυλώνων, που καταργεί ουσιαστικά τον δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα του ασφαλιστικού συστήματος και παραδίδει την κοινωνική ασφάλιση στην ιδιωτική κερδοσκοπία.

Η Συσπείρωσή μας, δεσμεύεται να αγωνιστεί μαζί με τους εργαζόμενους για εφαρμογή της εργατικής νομοθεσίας, για πλήρες και σταθερό ωράριο εργασίας, για μετατροπή όλων των συμβάσεων έργου ή ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, για θεσμοθέτηση ελάχιστης ασφαλιστικής κλάσης (ένσημο) ίσου με αυτή που αντιστοιχεί στο κατώτερο μεροκάματο-μισθό της ΕΓΣΣΕ.

- Λιτότητα – ακρίβεια: Η Ελλάδα σήμερα έχει γίνει μια από τις ακριβότερες χώρες της Ε.Ε., ενώ έχει ένα από τα μεγαλύτερα ποσοστά ανεργίας, τα χαμηλότερα επίπεδα κοινωνικής προστασίας και μισθούς – συντάξεις σε απαράδεκτα χαμηλά επίπεδα.

Το μέτωπο για μια ουσιαστική αναδιανομή του πλούτου και την αύξηση των μισθών και συντάξεων, είναι βασικό μέτωπο των κοινωνικο-ταξικών αναμετρήσεων. Βασική κατεύθυνσή μας η υπεράσπιση του θεσμού των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας και ιδιαίτερα της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, που καθορίζει τα κατώτατα όρια μισθών και ημερομισθίων και βρίσκεται εδώ και μερικά χρόνια στο στόχαστρο της κυβέρνησης και του ΣΕΒ. Βρισκόμαστε στο πλευρό των Συνδικάτων για αναπροσαρμογή μισθών και συντάξεων που θα περιλαμβάνει την κάλυψη του πληθωρισμού, συμμετοχή στην αύξηση του ΑΕΠ και της παραγωγικότητας, καθώς και την απόδοση απωλειών εισοδήματος στη διάρκεια του έτους. Υποστηρίζουμε την προσαρμογή των κατώτερων αποδοχών στο ύψος του μέσου όρου των 9 (από τις 15) χωρών της Ε.Ε. που έχουν θεσμοθετήσει με νόμο ή ΣΣΕ κατώτερες αποδοχές. Η κατώτερη σύνταξη πρέπει να ανέρχεται στο 80% του κατώτερου μισθού ή στα 20 ημερομίσθια ανειδίκευτου εργάτη, που ίσχυε παλιότερα και κατέργησε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Προτείνουμε την καθιέρωση ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος στα όρια των κατώτερων αποδοχών της ΕΓΣΣΕ για όσους ζουν κάτω από τα όρια της φτώχειας.

Απόφασή μας είναι να ανοίξουμε μέτωπο κατά της ακρίβειας, με έλεγχο των τιμών στις πηγές διαμόρφωσης του κόστους των προϊόντων και υπηρεσιών, με πραγματικά μέτρα κατά των μονοπωλιακών και ολιγοπωλιακών καταστάσεων στην αγορά, με την απαίτηση για ένα γνήσιο τιμάρθρο που θα αποτυπώνει τις πραγματικές αυξήσεις στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης. Διεκδικούμε μέτρα για την κατοικία, τις μεταφορές, τις δημόσιες υπηρεσίες κοινής ωφέλειας (φως, νερό, τηλέφωνο) για τους άνεργους, τους αποκλεισμένους, τους συνταξιούχους.

Διεκδικούμε βαθιές αλλαγές στο φορολογικό σύστημα μέσα από τη φορολογική ελάφρυνση των μισθωτών και την αύξηση της φορολογίας στα κέρδη των επιχειρήσεων. Διεκδικούμε ταυτόχρονα την ανατροπή της σχέσης μεταξύ έμμεσων και άμεσων φόρων και τη μείωση του ΦΠΑ στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης.

- Κοινωνική ασφάλιση: Το ασφαλιστικό βρίσκεται κυριολεκτικά στο μάτι του κυκλώνα. Διεθνείς καπιταλιστικοί Οργανισμοί (ΔΝΤ, ΟΟΣΑ, Διεθνής Τράπεζα), Ευρωπαϊκή Ένωση και κυβερνήσεις

δείχνουν αποφασισμένοι να ξεμπερδεύουν με το ασφαλιστικό σύστημα όπως το γνωρίσαμε μέχρι τώρα. Βασική κατεύθυνση των «μεταρρυθμίσεων» τους να καταργήσουν τον αναδιανεμητικό χαρακτήρα του συστήματος, να προωθήσουν το σύστημα των τριών πυλώνων, να καταργήσουν τον δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα του, να απαλλάξουν τους κρατικούς προϋπολογισμούς από τις υποχρεώσεις τους για τους απόμαχους της δουλειάς και ταυτόχρονα να λεηλατήσουν για άλλη μια φορά μέσα από τα χρηματιστήρια τα όποια αποθεματικά διατηρούν ακόμη τα Ταμεία.

Απάντηση στα σχέδια αυτά μπορεί και πρέπει να αποτελέσει ο αγώνας της Αριστεράς και των Συνδικάτων.

Δεσμευόμαστε απόλυτα στο μέτρο των δυνάμεών μας για την υπεράσπιση του δημόσιου και κοινωνικού χαρακτήρα της κοινωνικής ασφάλισης. Την απόκρουση της παραπέρα διαιρέσης και τεμαχισμού του ασφαλιστικού μέλλοντος των εργαζομένων. Τη βελτίωση και όχι την επιδείνωση των ασφαλιστικών όρων και παροχών (εισφορές, όρια ηλικίας, συντάξιμες αποδοχές, ποσοστά αναπλήρωσης κύριων και επικουρικών συντάξεων κλπ). Την περιφρούρηση των πόρων της κοινωνικής ασφάλισης με το χτύπημα της εισφοροδιαφυγής και της ανασφάλιστης εργασίας, την απόδοση των οφειλών του κράτους και της εργοδοσίας στα Ταμεία, την αποτροπή χρηματιστηριακών παιχνιδιών (τζόγου) με τα αποθεματικά των Ταμείων και την αξιοποίησή τους με κρατικά χρεόγραφα σταθερής απόδοσης.

- Υγεία – Πρόνοια – Παιδεία: Ο νεοφιλελευθερισμός έχει βάλει στο στόχαστρό του τους κατ' εξοχήν κοινωνικούς τομείς της υγείας, της παιδείας και της πρόνοιας. Οι ιδιωτικοποιήσεις, αφού έχουν πλέον σχεδόν ξεμπερδέψει με τους φορείς της οικονομίας και των δημοσίων επιχειρήσεων συγκεντρώνουν πλέον την προσοχή τους στους φορείς της κοινωνικής δραστηριότητας του κράτους. Νοσοκομεία, πρωτοβάθμιος τομέας υγείας, φορείς κοινωνικής πρόνοιας, το δημόσιο σχολείο και το δημόσιο Πανεπιστήμιο, είναι στην αιχμή του ενδιαφέροντος του ιδιωτικού κεφαλαίου, ντόπιου και ξένου.

Οι αγώνες που ξετυλίχτηκαν το τελευταίο διάστημα, αλλά και σχετικά πρόσφατα με το νομοσχέδιο Γιαννίτση επί ΠΑΣΟΚ, δίνουν το στίγμα που χρειάζεται να κινηθεί η Αριστερά και το μαζικό λαϊκό κίνημα. Δεσμευόμαστε να συνεχίσουμε την αποφασιστική παρουσία μας σ' αυτούς τους αγώνες, με αιχμές: την περιφρούρηση των κλάδων υγείας των Ταμείων και της περιουσίας τους, που αποτελούν στόχο της κυβερνητικής πολιτικής, την υπεράσπιση του δημόσιου συστήματος υγείας και των νοσοκομειακών μονάδων και εξοπλισμών από την ιδιωτικοποίηση μέσω ΣΔΙΤ, τη στήριξη του δημόσιου σχολείου, του δημόσιου Πανεπιστημίου και την ουσιαστική αναβάθμιση της ενιαίας, δημόσιας και πραγματικά δωρεάν, παιδείας της γνώσης, κάνοντας πράξη τις προτάσεις της εκπαιδευτικής κοινότητας και της νεολαίας. Βασικός στόχος μας η πλήρης κοινωνικοποίηση της Υγείας – Πρόνοιας – Παιδείας.

2. Συνταγματική κατοχύρωση του νεοφιλελευθερισμού

Αγωνιζόμαστε ενάντια στη συνταγματική αναθεώρηση που προωθεί η κυβέρνηση Καραμανλή με τη συναίνεση του ΠΑΣΟΚ όχι μόνο στην παρούσα Βουλή, αλλά και στις επόμενες. Ειδικότερα, αγωνιζόμαστε ενάντια στην αναθεώρηση των Άρθρων 16 και 24 και αρνούμαστε τη θέσπιση συνταγματικού δικαστηρίου.

Σε ευρωπαϊκό επίπεδο, αρνούμαστε την Οδηγία Μπόλκενστάιν και την ευθυγράμμιση της εργατικής νομοθεσίας προς το κατώτερο επίπεδο προστασίας.

Αγωνιζόμαστε ενάντια σε κάθε απόπειρα επιβολής ενός «ευρωσυντάγματος» που θα κατοχυρώνει συνταγματικά τον νεοφιλελευθερισμό και θα καταργεί σε συνταγματικό μάλιστα επίπεδο τη λαϊκή κυριαρχία σε κάθε χώρα ξεχωριστά.

Αγωνιζόμαστε για μια Ευρώπη της δημοκρατίας, της λαϊκής ευημερίας, των δικαιωμάτων και ελευθεριών για όλους. Για μια Ευρώπη της ειρήνης, της αλληλεγγύης, της οικολογικά βιώσιμης ανάπτυξης, του φεμινισμού, της προόδου και του σοσιαλισμού.

3. Αγροτική οικονομία

Η εφαρμοζόμενη Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ) της Ε.Ε. και η απουσία εθνικών πολιτικών για τη βελτίωση των υποδομών της αγροτικής οικονομίας και της ποιότητας των αγροτικών προϊόντων, οδηγεί σε ουσιαστική καταστροφή την αγροτική οικογενειακή εκμετάλλευση και γενικότερα, τους μικρομεσαίους αγρότες.

Ακόμη χειρότερες μέρες εγκυμονεί η νέα ΚΑΠ, που άρχισε να εφαρμόζεται από το 2006 και αποβλέπει στη μετατροπή των επιδοτήσεων των αγροτικών προϊόντων σε εισοδηματικές ενισχύσεις των παραγωγών, με άμεσο αποτέλεσμα την αποξένωση της ΚΑΠ από τα προϊόντα και την τύχη τους στην αγορά. Το τρίπτυχο λιγότερα προϊόντα, λιγότερες επιδοτήσεις, λιγότεροι αγρότες, αποτελεί σαφή πολιτική κατεύθυνση της Ε.Ε., αλλά και του ελληνικού υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης.

Δεσμευόμαστε να στηρίξουμε τους μικρομεσαίους αγρότες απέναντι σε ένα σχεδιασμό σε ευρωπαϊκό και εθνικό επίπεδο, που οδηγεί στην ταχύτερη εξουθένωσή τους και την ακόμη ταχύτερη μείωση του αγροτικού πληθυσμού τα επόμενα χρόνια, τροφοδοτώντας την ανεργία. Ήδη οι επιπτώσεις στην παραγωγή καπνών, τεύτλων και άμεσα του λαδιού είναι τεράστιες, με δραματική μείωση της παραγωγής και απώλεια πολλών χιλιάδων θέσεων εργασίας.

Υποστηρίζουμε ότι ο προσανατολισμός της ΚΑΠ πρέπει να αλλάξει σε ριζικά διαφορετική κατεύθυνση, με κύριο στόχο τη στήριξη των προϊόντων, κύρια των μεσογειακών, στα οποία μάλιστα η Κοινότητα είναι έντονα ελλειμματική.

Υποστηρίζουμε, επίσης, την ανάγκη διαμόρφωσης μια νέας στρατηγικής για την αγροτική οικονομία, που θα δίνει προτεραιότητα και κίνητρα για τη βελτίωση της ποιότητας των αγροτικών προϊόντων μας, την αναζωογόνηση των αγροτικών συνεταιρισμών για συνεταιριστικές συλλογικές καλλιέργειες, αλλά και παραπέρα προώθηση της καθετοποίησης διακίνησης – εμπορίας των αγροτικών προϊόντων, την προώθηση προγραμματισμένων αναδιαρθρώσεων των καλλιεργειών, την ταυτοποίηση επώνυμων αγροτικών προϊόντων, την προώθηση της οικολογικής γεωργίας και τη διαμόρφωση ενός σχεδίου δημόσιων επενδύσεων υποδομών στην ύπαιθρο.

4. Πολιτικά και δημοκρατικά δικαιώματα

Η αντιπρομοκρατική σταυροφορία, το εκβιαστικό και ψεύτικο δίλημμα ασφάλεια ή ελευθερία, διαμορφώνουν ένα κλίμα επιβολής του «κράτους έκτακτης ανάγκης» στο οποίο επιδιώκουν να γίνονται αποδεκτά μέτρα που θίγουν το σύνολο των δημοκρατικών και πολιτικών δικαιωμάτων.

Αναφέρουμε, ενδεικτικά, ευρωένταλμα, συρρίκνωση πολιτικού ασύλου, έκδοση υπόπτων, απαξίωση της συνθήκης της Γενεύης, έκδοση προσφύγων, κατάργηση του τεκμηρίου της αθωότητας, έξαρση της προληπτικής καταστολής, νομιμοποίηση των βασανιστηρίων στις ΗΠΑ, ηλεκτρονική επιτήρηση κ.ά.

Η πάλη για τα δικαιώματα, την ενότητα των πολιτικών, δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, για την καθολικότητα χωρίς εξαιρέσεις φύλου, φυλής, θρησκείας ή ιθαγένειας δεν είναι απλά ένα στοιχειώδες πολιτικό καθήκον. Είναι ο πυρήνας της αντίληψής μας για το σοσιαλισμό και το θεμέλιο στο σχέδιο μετάβασης. Στη βάση αυτή, διεκδικούμε:

- την κατάργηση του τρομονόμου, των διατάξεων που επιβάλλουν τις κάμερες παρακολούθησης, ενώ αρνούμαστε την υποταγή στις διεθνείς οδηγίες οι οποίες με πρόσχημα τον αγώνα ενάντια στην τρομοκρατία, υπονομεύουν τη δημοκρατία και υποσκάπτουν τα πολιτικά δικαιώματα.
- την κατάργηση όλων των διατάξεων που επιτρέπουν την επιστράτευση απεργών ή την καταναγκαστική εργασία σε κλάδους εργαζομένων.
- τον άμεσο διαχωρισμό κράτους και εκκλησίας και την κατάργηση όλων των συναφών «παραδοσιακών» πρακτικών, με ό,τι μπορεί να συνεπάγεται αυτός ο διαχωρισμός για όλα τα ζητήματα που διαπλέκονται στο σημερινό καθεστώς των σχέσεων κράτους-εκκλησίας. Σαφώς, πρέπει με ιδιαίτερη προσοχή, να αντιμετωπισθούν οι επιπτώσεις από την κατάργηση της δημοσιοϋπαλληλικής ιδιότητας του λαϊκού κλήρου.
- τη συστηματική ενίσχυση του κοινωνικού ελέγχου στα ΜΜΕ και ιδιαίτερα των Ηλεκτρονικών ΜΜΕ, (χρησιμοποιούν ασύδοτα τις συχνότητες που είναι δημόσιο αγαθό και αποτελούν ισχυρή δύναμη διαμόρφωσης της κοινωνικής συνείδησης), με στόχο την αντικειμενική ενημέρωση και πληροφόρηση.
- την καθιέρωση της απλής αναλογικής ως πάγιου εκλογικού συστήματος σε όλα τα επίπεδα αντιπροσώπευσης.
- Την παροχή πολιτικού άσυλου στους πρόσφυγες.
- την κατάργηση όλων των διακρίσεων λόγω φύλου, φυλής, εθνότητας, πεποιθήσεων, ερωτικού προσανατολισμού και ταυτόχρονα μέτρα κοινωνικής στήριξης των ευπαθών ομάδων, όπως οι Ρομά, οι μειονότητες, οι μετανάστες, οι φυλακισμένοι.

5. Ισότητα των φύλων

Αποτελεί βασική πολιτική μας κατεύθυνση η διεκδίκηση πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων για όλους και όλες χωρίς εξαιρέσεις. Απαιτούμε:

- την κατάργηση κάθε ανισότητας στις εργασιακές σχέσεις και την ικανοποίηση του αιτήματος «ίση αμοιβή για ίση εργασία». Υποστηρίζουμε τις θετικές διακρίσεις υπέρ των γυναικών, όπου έχουν κατακτηθεί ή όπου κρίνονται αναγκαίες.
- ουσιαστικό νομοθετικό πλαίσιο που θα αντιμετωπίζει επαρκώς τη βία κατά των γυναικών και το τράφικινγκ.
- επαρκή μέτρα υποστήριξης της κοινωνικής ισότητας μεταξύ των φύλων, την ενίσχυση των δυνατοτήτων «εξόδου από το σπίτι», την ανάπτυξη επαρκών προγραμμάτων, με δημοτική ή κρατική στήριξη, για βρεφονηπιακούς σταθμούς και ΚΑΠΗ.

6. Μετανάστες

Η μετανάστευση δεν είναι μόνο συνέπεια της ιμπεριαλιστικής υπερεκμετάλλευσης, αποτελεί και σχέση εξουσίας και εκμετάλλευσης στο πλαίσιο του καπιταλιστικού συστήματος. Η συνέχεια της καπιταλιστικής παραγωγής με απόλυτο κριτήριο το κέρδος, δημιουργεί σε όλες τις μεγάλες οικονομίες (ΗΠΑ, Ε.Ε.) την ανάγκη μαζικής εισαγωγής εργατικού δυναμικού.

Η αλληλεγγύη στους μετανάστες, οι κοινοί αγώνες ελλήνων και μεταναστών εργαζομένων, αποτελούν, πρέπει να αποτελούν, ένα κεντρικό μέτωπο τόσο για το εργατικό κίνημα, όσο και την

αριστερά. Υποστηρίζουμε τα πολιτικά, πολιτιστικά και θρησκευτικά δικαιώματα των μεταναστών και απαιτούμε:

- την πλήρη νομιμοποίηση των μεταναστών, την κατοχύρωση των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων τους (αποδέσμευση της νομιμοποίησης από ασφαλιστικές προϋποθέσεις, έκδοση πιστοποιητικού γέννησης στα παιδιά μεταναστών, δικαίωμα εκλέγειν-εκλέγεσθαι στις τοπικές εκλογές, ένταξη των μεταναστών στο οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα).
- την κατάργηση των συνοροφυλάκων, των ειδικών στρατοπέδων και των ναρκοπεδίων.

7. Υπέρ μιας ουσιαστικής οικολογικής πολιτικής

Η κατάσταση του περιβάλλοντος δεν χειροτερεύει απλά, γίνεται δραματική. Οι συνέπειες της όξυνσης του προβλήματος είναι ισοπεδωτικές για όλους τους κατοίκους του πλανήτη. Ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής είναι περισσότερο από ποτέ καταστροφικός και απέναντι στη γή, το οικοσύστημα, τη φύση. Άμεσα χρειάζεται να διεκδικήσουμε:

- κατάργηση των αντιδασικών νόμων, καμιά οικοδόμηση δασικών εκτάσεων, καμιά εκποίηση δημόσιας γης, εκτεταμένο πρόγραμμα αναδάσωσης χέρσων εκτάσεων και φυτεύσεων στο αστικό περιβάλλον.
- στροφή στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, στην εξοικονόμηση και ορθολογική χρήση της, δραστικοί περιορισμοί στη χρήση οχημάτων με μηχανές εσωτερικής καύσης, προνομιακή βελτίωση και ενίσχυση των ηλεκτροφόρων, σταθερής τροχιάς, συγκοινωνιών (σιδηρόδρομοι, μετρό, τραμ).
- μέτρα για την αντιμετώπιση της λειψυδρίας, των πλημμυρών και της ανθρωπογενούς διάβρωσης των εδαφών.
- απαγόρευση της παραγωγής και χρήσης μεταλλαγμένων προϊόντων, αυστηρά μέτρα για την προστασία των καταναλωτών από τα μεταλλαγμένα.
- εφαρμογή του Πρωτοκόλλου του Κιότο, συστηματική εφαρμογή των αναγκαίων μέτρων που θα προλαμβάνουν την κλιματική αλλαγή.
- Μέτρα προειδοποίησης και πρόληψης από τις φυσικές και ανθρωπογενείς καταστροφές και αρωγής στους περιβαλλοντικούς πρόσφυγες.

8. Ζητήματα εξωτερικής πολιτικής

Στα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής, η σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ, όπως και αυτές του ΠΑΣΟΚ, κινούνται στο γενικότερο πλαίσιο ενός νέου διεθνούς «δικαίου» που διαμορφώνουν οι κυρίαρχες δυνάμεις της Νέας Τάξης Πραγμάτων, οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους. Δηλαδή, «τακτοποίηση» των όποιων εκκρεμοτήτων και διαφορών, έτσι που να μη διαταράσσονται και να μην αμφισβητούνται οι κεντρικές τους επιλογές. Αντίθετα η Ριζοσπαστική Αριστερά επιμένει στη βασική της αρχή ότι οι διαφορές μεταξύ των λαών πρέπει να αντιμετωπίζονται έγκαιρα με διμερή διάλογο, μακριά από εθνικισμούς και ύποπτους «πατριωτισμούς», μακριά από τη βοήθεια «φίλων» τα αποτελέσματα της οποίας όλοι γνωρίζουμε.

Όπως σ' όλα τα γενικότερα ζητήματα, έτσι και σ' αυτά της εξωτερικής πολιτικής, δεν υπάρχουν αταξικές προσεγγίσεις. Η Αριστερά τα προσεγγίζει από θέση αρχών, πέρα από σκοπιμότητες και πιέσεις κυρίαρχων πολιτικών συσχετισμών, κάτω από το πρίσμα του δικού της σύγχρονου διεθνισμού.

Σ' αυτή ακριβώς τη βάση, επιμένουμε πως μπορούν να προωθηθούν δίκαιες λύσεις στα μεγάλα προβλήματα του Κυπριακού, των ελληνοτουρκικών σχέσεων, της FYROM, του Κόσσοβου κ.ά.

Υποστηρίζουμε μια πολιτική φιλίας, συνεργασίας και αλληλεγγύης ανάμεσα στους λαούς της περιοχής μας, όπως και μια πολιτική ειρήνης και καλής γειτονίας με όλες τις χώρες της περιοχής μας. Η φιλία των λαών και η αλληλεγγύη τους είναι η καλύτερη και πιο αποτελεσματική απάντηση στο μπλόκ δυνάμεων που μεθοδεύουν ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, καλλιεργούν τεχνητές εντάσεις και δηλητηριάζουν τους λαούς με τον εθνικισμό. Οι λαοί της περιοχής μπορούν να βρουν τρόπους και μορφές οικονομικής συνεργασίας με αμοιβαίο όφελος.

9. Υπεράσπιση της ειρήνης, ενάντια στον πόλεμο

Η απειλή πολέμου και ο ίδιος ο πόλεμος στο πλαίσιο της στρατηγικής των ΗΠΑ, της Νέας Τάξης Πραγμάτων και των ισχυρών δυνάμεων της Ε.Ε., γίνονται μόνιμα συστατικά και μέσα ελέγχου των αγορών, των φυσικών πόρων και μηχανισμοί γεωπολιτικών αναδιατάξεων. Είναι η νέα όψη του ιμπεριαλισμού στην σημερινή ιστορική συγκυρία της έλλειψης αντίπαλου δέους, ως κρατικής οντότητας.

Πρώτιστο μέλημα, για τη Ριζοσπαστική Αριστερά, θεωρούμε σήμερα τις πρωτοβουλίες για την αναζωογόνηση του φιλειρηνικού κινήματος. Οι λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στον πόλεμο και την κατοχή, η υποστήριξη και η αλληλεγγύη σε απελευθερωτικά κινήματα, αποτελούν κοινό τόπο για τη Ριζοσπαστική Αριστερά και τα κινήματα που παλεύουν για έναν άλλο κόσμο ειρήνης και δικαιοσύνης.

Στο πλαίσιο του αντιπολεμικού κινήματος, διεκδικούμε:

- τον άμεσο τερματισμό της κατοχής στο Ιράκ, την απόσυρση όλων των ξένων στρατευμάτων και υποστηρίζουμε ανεπιφύλακτα το δικαίωμα των Ιρακινών να καθορίσουν οι ίδιοι την τύχη και το μέλλον τους.
- τη δίκαιη λύση του προβλήματος της Κύπρου και της Παλαιστίνης, καθώς και διαρκή ειρήνη στο Λίβανο.
- να μην παρέχεται καμιά διευκόλυνση στο διαρκή πόλεμο των ΗΠΑ και των προθύμων συμμάχων τους. Την άμεση επιστροφή όλων των ελληνικών ενόπλων τμημάτων από το Αφγανιστάν και όπου αλλού βρίσκονται στο εξωτερικό και κυρίως στις εμπόλεμες περιοχές.
- να κλείσουν όλες οι νατοϊκές βάσεις στην Ελλάδα, την κατάργηση της βάσης της Σούδας, ορμητήριο των αμερικανικών δυνάμεων στην περιοχή. Δεν θέλουμε την Ελλάδα στο NATO, ούτε το NATO στην Ελλάδα.
- Θεωρούμε την ειρήνη ως μείζον κριτήριο για να αποτιμούμε τις ασκούμενες πολιτικές στην περιοχή μας και διεκδικούμε δραστική μείωση των εξοπλισμών και γενικότερα των στρατιωτικών δαπανών σε όφελος της κάλυψης κοινωνικών αναγκών.
- Βασικό μας σύνθημα: Κανένας στρατιώτης έξω από τα σύνορα της χώρας του.

**Ένας άλλος κόσμος
είναι αναγκαίος και είναι εφικτός**

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ, ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Η συμφωνία πάνω στους προγραμματικούς στόχους, που με σαφήνεια προσδιορίζουν την πολιτική και τη δυναμική της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, απαιτεί επίσης συγκεκριμένη συμφωνία για μια συντεταγμένη οργανωτική προσπάθεια, ώστε να δημιουργηθούν σε κεντρικό, τοπικό και κλαδικό επίπεδο τα αναγκαία στηρίγματα, οι πλατιές πολιτικές συσπειρώσεις που θα προωθούν την άμεση ενεργοποίηση των μελών και φίλων μας και θα υλοποιούν τους στόχους που έχουν συμφωνηθεί.

1. Στη βάση αυτή το σχήμα πολιτικής συνεργασίας της ριζοσπαστικής Αριστεράς είναι ανάγκη να συγκροτηθεί με:

- Κεντρικά όργανα, που θα περιλαμβάνουν ευρεία συντονιστική επιτροπή, ολιγομελή γραμματεία και βοηθητικές επιτροπές (γραφείο τύπου, γραφείο κοινοβουλευτικής ομάδας, οικονομική επιτροπή, οργανωτική επιτροπή κλπ) που θα έχουν σταθερή λειτουργία και παρουσία.
- Τοπικές και κλαδικές συντονιστικές επιτροπές, οι οποίες θα συγκροτηθούν με ανοιχτές και πλατιές συγκεντρώσεις και θα συσπειρώνουν τις δυνάμεις όλων των συνιστώσων και τους ανένταχτους αγωνιστές και αγωνίστριες της Αριστεράς και της ριζοσπαστικής οικολογίας, κατά τόπο και κλάδο εργασίας.

2. Συμφωνούμε ότι η συγκρότηση των κεντρικών οργάνων αρχίζει με την υπογραφή της Διακήρυξης, ενώ η συγκρότηση των τοπικών και κλαδικών συντονιστικών επιτροπών θα προχωρήσει άμεσα και με την ταχύτητα που θα επιτρέψει η πραγματοποίηση των αναγκαίων συγκεντρώσεων σε όλη την Ελλάδα.

Συμφωνούμε, ταυτόχρονα, ότι σε σύντομο χρονικό διάστημα και αφού προηγηθεί μια πλατιά συζήτηση για τη δημιουργία συντονιστικών επιτροπών σ' όλη τη χώρα, θα διοργανωθεί μια πλατιά, ανοιχτή, δημοκρατική πανελλαδική σύσκεψη, η οποία θα ολοκληρώσει τον κύκλο των συζητήσεων, θα επιβεβαιώσει τη δυναμική και την οργάνωση του εγχειρήματος συσπείρωσης των δυνάμεων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς και θα καταγράψει την απόφασή μας ότι προχωράμε, χωρίς ταλαντεύσεις, στην υλοποίηση αυτών που έχουν συμφωνηθεί.

3. Στη συμμετοχή στα όργανα, στις παρεμβάσεις και στις εκπροσωπήσεις σε όλα τα επίπεδα, θα πρέπει να τηρούνται αυστηρά οι κανόνες του πλουραλισμού, με ιδιαίτερη φροντίδα για την ενεργό συμμετοχή των ανένταχτων.

4. Εξυπακούεται ότι η προσπάθειά μας αποβλέπει στη δημιουργία σχήματος πολιτικής συνεργασίας, ανοικτού σε όλες τις δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς και της ριζοσπαστικής οικολογίας, όπου κάθε συνιστώσα διατηρεί την ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική αυτοτέλειά της και δεσμεύεται για την υλοποίηση των πολιτικών και προγραμματικών στόχων που έχουν συμφωνηθεί.

Αθήνα, Ιούνιος 2007

ΟΙ ΣΥΝΙΣΤΩΣΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΝΤΑΧΤΟΙ
ΤΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

ΑΚΟΑ - ΔΕΑ - ΕΝΕΡΓΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ - ΚΕΔΑ - ΚΟΕ - ΚΟΚΚΙΝΟ - ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ - ΑΝΕΝΤΑΧΤΟΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ